

Shit - hvor er mit holdepunkt?

HURRA. Mit fødselsdagsløfte til mig selv og mit enogtyvende år er, at jeg vil forvente mere af mig selv og min generation, end medier og politikere er i stand til, skriver dagens fødselar.

Det er ikke let at blive 21, når man ikke er blevet realitystjerne – endnu.

Livet er lidt ligesom at have sex for første gang. I starten ved man ikke helt, hvordan man skal gøre. Man er spændt, nervøs og bange for at gøre noget forkert. Snart kommer man i gang, og det viser sig egentlig at være meget let, men man tænker så meget over, om man gør det hele rigtigt, at man glemmer at nyde det.

Pludselig går det hurtigt, rigtig hurtigt. Man prøver at holde igen, men man k-k-kan ikke. Pis. Det er slut. Man falder om på ryggen med et stort smil på læberne og tænder den cigaret, som man ikke har lyst til, men som man har set, at de ryger på film.

Man kigger op i loftet og tænker: Gjorde jeg det rigtigt? Hvorfor gik det så hurtigt, og hvad skete der? Jeg nåede slet ikke at opfatte noget.

Sandheden er, at jeg ikke ved noget som helst om ovenstående. Altså ikke det med den første gang, men det med livet. I skrivende stund er jeg 20 år gammel, og det eneste, jeg ved om livet, er, at jeg ikke ved ret meget.

I morgen tidlig opdager jeg, at jeg har glemt at vaske de hvide underbukser med den løse elastik (mine yndlings). Det er en skam, for i morgen er det min fødselsdag, og ud over det aftagende antal gaver og min dejlige families selskab er der ikke meget andet end mine yndlingsunderbukser, jeg ser frem til. Hvorfor?

Jo, fordi jeg ser det som en ganske alvorlig sag, at der er gået endnu et år, uden at jeg er blevet realitystjerne, har fundet min niche, mit drømmestudie, meningen med livet og den jakke, der blev væk i fjor. Hvis jeg kender Politikens segment ret, så sidder der mindst en 35-årig eller to lige nu med en kop kaffe i hånden og læser dette. Den ene, eller måske begge to, vil nok trække på smilebåndet og tænke: Slap af Sigurd, du er purung. Du har ikke travlt, du skal bare nyde din ungdom.

Men at kalde mig afslappet vil svare til at kalde en giraf for velproportioneret. Jeg er et produkt af min tid, lige såvel som Sidney Lee er et produkt af manglende kvalitet i dansk fjernsyn. Jeg får konstant at vide, at jeg skal være klog, højt uddannet, innovativ, økologisk, sund, succesfuld, smuk, velduftende, rig, røgfri, bedst til alt, slank og lykkelig.

Det siger politikerne, reklamerne, idolerne, tingene, jeg køber, vennerne, tv-programmerne, økonomerne, livsstilsekspertene og alle de nyreligiøse selvrealiseringspsykopater.

Jeg er et produkt af min tid, lige såvel som Sidney Lee er et produkt af manglende kvalitet i dansk fjernsyn

Siden det er forbavsende få af førnævnte idealer, som jeg opfylder, er der vel ikke så meget at sige til det dårlige humør over at fylde 21 i morgen. Især når jeg så ikke engang har husket at vaske mine yndlingsunderbukser ...

Det handler om at blive til noget, og hvis jeg virkelig vil det, altså virkelig vil have succes og blive beundret, så har jeg slet ikke tid til at tage en uddannelse og leve sundt, for så har jeg travlt med alt muligt andet. At deltage i 'Paradise Hotel', lave en tarvelig cd, blive partypromotor og dj, sige noget ubegavet i tv og opføre mig som en idiot i byen. Helst nøgen.

Men siden jeg ikke har gjort nogle af delene, ser det sort ud for mig. Nej, det er ikke let at blive 21, når man ikke er blevet realitystjerne, rig eller har fundet meningen med livet endnu. Og der vil alligevel altid være en bred skare gamle tosser, der med samme underspillede selvhøjtidelighed som onklen, der til konfirmationen rejser sig op og siger, 'nu er jeg jo ikke den store taler', vil fortælle mig, at min generation er håbløs.

Her den anden dag sad jeg i S-toget. En hjemløs kvinde vandrede fra kupé til kupé med sine Hus Forbi-aviser. Hendes øjne vidnede om den sorg, der i tidlige tider måtte være grunden til, at hun var endt på gaden.

Dårligt nåede hun at entrere den kupé, jeg sad i, før den ca. 65-årige mand, der sad over for mig spurgte hende »Er du sulten?« og fortsatte; »Så kan du få den her banan, men du får ikke mine penge, bare fordi du ikke kan finde ud af at tjene dine egne«.

Det handler om at blive til noget, og hvis jeg virkelig vil det, altså virkelig vil have succes og blive beundret, så har jeg slet ikke tid til at tage en uddannelse og leve sundt, for så har jeg travlt med alt muligt andet. At deltage i 'Paradise Hotel', lave en tarvelig cd, blive partypromotor og dj, sige noget ubegavet i tv og opføre mig som en idiot i byen. Helst nøgen

Den hjemløse kvinde svarede, at hun hverken behøvede hans penge eller banan, men at et smil ville være kærkomment. Hun fik så at vide, at hun kunne pille af. Uden direkte at adressere det til ham mumlede jeg, at det da var en grov attitude. Med samme konfrontationssky stemmeleje mumlede han noget tilbage, hvoraf det eneste, jeg fik fat i, var »ubehøvlede ungdom«.

Kære mand i S-toget: »Vore dages ungdom elsker luksus. Den har dårlige manerer, foragter autoritet, har ingen respekt for ældre mennesker og snakker, når den skulle arbejde. De unge rejser sig ikke længere op, når ældre kommer ind i et værelse. De modsiger deres forældre, skryder op i selskaber, sluger desserten ved spisebordet, lægger benene over kors og tyranniserer lærerne«. Ovenstående ord er som bekendt ikke mine. De er heller ikke sagt i dag, i går, i år eller i fjor. De er udtalt af Sokrates, ca. 400 år før Kristi fødsel.

Med det faktum for øje vil jeg inderligt bede dig overveje følgende, næste gang du skyder med skarpt mod min generation og mig: Er det helt utænkeligt (og undskyld mig, hvis jeg tager fejl), at det måske er dig, der er blevet en gammel, sur mand?

Det er ikke uden grund, at vi bliver kaldt den ældre generations dårlige samvittighed. Vi er et produkt af det, som I har opdraget os til.

Nogle gange bliver det for meget. Presset bliver for stort, resultaterne for små, forventningerne for høje og tålmodigheden for lav. Når det sker, plejer jeg at drikke en halv flaske vin, åbne min computer og gå ind på Google Earth. Der finder jeg min adresse, og begynder så ellers at zoome ud.

Hurtigt kan jeg se, hvor lille min adresse er i forhold til København, Sjælland, Danmark, Skandinavien, Europa og til sidst hele verden. Når jeg er derude, kan jeg ikke engang se Danmark, hvor der trods alt bor omkring seks millioner mennesker som dig og mig. På en rigtig skidt/god dag kan jeg sågar finde på at finde billeder af hele vores solsystem

Nogle gange bliver det for meget. Presset bliver for stort, resultaterne for små, forventningerne for høje og tålmodigheden for lav. Når det sker, plejer jeg at drikke en halv flaske vin, åbne min computer og gå ind på Google Earth. Der finder jeg min adresse, og begynder så ellers at zoome ud

Og gud, hvor bliver det hele bare befriende ligegyldigt ... på den fede måde. Sidney Lee bliver ligegyldig, Carl-Mar Møller bliver ligegyldig, og et eller andet sted bliver det også ret ligegyldigt, at jeg ikke har vundet x-faktor eller været med i 'De unge mødre' endnu.

Først når jeg har siddet på Google Earth og drukket den halve flaske vin mere, end eksperterne anbefaler, kan jeg trække vejret, kigge mig omkring og være til stede i mit køkken på Nørrebro. Og når ministre, økonomer og familie spørger, om det ikke ville være bedst at starte på universitetet til sommer i stedet for at vente endnu et år, ja, så tænker jeg lidt på evolutionsbiologi. Evolutionsbiologi er forunderligt. Tingene sker ikke hen over natten, nærmere over flere hundrede tusinde år.

I evolutionsbiologisk sammenhæng er ét år til eller fra lige så ligegyldigt som det journalistiske indhold i 'Go' Morgen Danmark'. Det er netop i denne erkendelse af den totale ligegyldighed, at jeg finder bare en smule ro i at fylde 21 i morgen.

Jeg tilhører en generation, hvor opstillingen af forbilleder og idoler tager lige så lidt hensyn til kompetencer og beundringsværdige bedrifter, som Lene Espersens rejsevaner tager hensyn til god timing.

Her den anden dag hørte jeg historien om en ung århusianer, Abde, som var rejst til Uganda for at bygge brønde. Stillede vi Abde op over for Amalie fra 'Paradise Hotel', ved vi godt, hvem der ville vinde spaltepladsen, dokumentarprogrammet og fotoet på forsiden af morgendagens udgave af Ekstra Bladet. Det er nemlig sådan, at nutidens idoler og forbilleder ikke skal kunne andet end at udstille sig selv for offentligheden. Helst nøgne og med spredte ben.

Kristian Jensen (V) berettede for nylig følgende til Ekstra Bladet; »Min kone, Trine, var målløs over mine tårer (...) Hun havde aldrig set mig sådan før, og jeg kan da heller ikke mindes, hvornår jeg sidst har grædt på den måde«. Manden, der er gruppeformand for det ene af landets to regeringspartier, forhenværende skatteminister og tilhørende magteliten, talte her om en nylig hændelse.

Det var ikke finanskrisen, faldne danske soldater, den humanitære krise i Somalia eller de systematiske voldtægter i DR Congo, der kaldte hans tårer frem. Nej, grunden til at Venstres kronprins, Kristian Jensen, havde grædt som aldrig før, var, at hans tango fik ham stemt ud af 'Vild med dans'.

Jeg ved dårligt, om jeg skal le eller gøre Kristian Jensen kunsten efter og græde, som jeg aldrig har grædt før. Men ét ved jeg: Når Kristians Jensens kollegaer fortæller mig, at det er vigtigt for vores samfund, at jeg tager mig en høj uddannelse i stedet for at 'fjumre rundt', så tænker jeg mit. Og i denne sammenhæng er mit et synonym for shit. Men hvad ved jeg? Jeg er kun 20 – lidt endnu. Lidt for lidt endnu.

Er det bare mig, der er ung og naiv, eller var tingene ikke lidt anderledes før i tiden?

Ville Stauning have stortudet på åbent tv, hvis hans salsa havde sendt ham ud af en dansekonkurrence?

Havde Achilleus deltaget i 'Paradise Hotel'? Kan man forestille sig overskriften 'Sokrates amok på natklub'?

Havde jomfru Maria fået Jesus som 16-årig for at komme med i 'De unge mødre'?

Havde Jesus og hans disciple holdt et pressemøde om, hvordan de følte sig mobbet af DR, fordi farisæerne altid fik helterollerne i dramaserierne søndag aften klokken 20.00? (Sidstnævnte er i øvrigt ikke en sammenligning mellem Jesus og Dansk Folkeparti – det mener jeg ikke helt, der er grundlag for).

Man frygter da, at et folketingsvalg anno 2050 vil kunne bestå af en gøglerkonkurrence, hvor den, der kan rykke flest vodkashots, smide mest tøj, tage flest armbøjninger og fortælle den bedste jødejoke, vil få flest sms-stemmer og dermed indtage regeringsædet

Var idealerne måske lidt nogle andre? Forventedes der måske lidt større og mere glørværdige ting af ungdommen end spredte ben på åbent tv og velplukkede øjenbryn? Jeg synes, det er decideret fornærmende, at forventningerne til, hvad jeg og min generation kan klare, ligger så lavt.

Men hvad er konsekvensen af, at der ikke opmuntres til og forventes, at vi gør noget godt for andre end os selv, at vi rejser til Uganda og bygger en brønd, at vi bliver politikere af andre grunde end at komme med i 'Vild med dans' eller 'Big Brother'?

Jeg ved det selvfølgelig ikke, men man frygter da, at et folketingsvalg anno 2050 vil kunne bestå af en gøglerkonkurrence, hvor den, der kan rykke flest vodkashots, smide mest tøj, tage flest armbøjninger og fortælle den bedste jødejoke, vil få flest sms-stemmer og dermed indtage regeringsædet.

Jeg håber, at medier, politikere og andre snart vil holde op med denne fuldstændig blinde dyrkelse af dumhed, ligegyldighed og store bryster. Langt størstedelen af min generation er rent faktisk ganske begavet, velovervejet og fyldt med visioner, der rækker ud dem selv, 'Paradise' og tango i 'Vild med dans'. Så brug os, forvent noget reelt af os, og hyld dem, der rent faktisk gør noget beundringsværdigt – som f.eks. Abde fra Århus.

Det sker så nok ikke i den nuværende regerings tid. Mens eksministeren svinger sine usikre ben i den sidste tango, og vel at mærke synes, det er vigtigt, er hans parti klar til at sløjfe det, de så hånlige kalder for »cafépengene«. Vi andre kalder det godt nok for uddannelsesstøtte, men uanset ordvalg er det et officielt vink med en vognstang: Op i r**** med bøger, lærdom og viden. Bare se at komme med i et fjernsynsprogram.

Så længe I (læs: medier, politikere og gamle banantilbydende mænd i S-toget) kalder mig for dårligt opdraget, men samtidig opmuntrer mig til at udstille min egen dumhed, fordi I selv gør det samme, så kan I ikke forvente, at jeg tager jeres råd seriøst.

Mit fødselsdagsløfte til mig selv og mit enogtyvende år er, at jeg vil forvente mere af mig selv og min generation, end medier og politikere er i stand til. Vi skulle nok have kapacitet til at rejse noget mere til Uganda og overskud til at smile til hjemløse damer i S-toget.

Enhver jordomrejse starter med et skridt. Mit første skridt mod Uganda vil være nogle flere timer i selskab med Google Earth, en flaske rødvin og tanken om endnu et fjumreår. Det er mit skjold mod angsten for at fylde 21, nu hvor Kristian Jensen er stemt ud af 'Vild med dans'.

Men først vil jeg gå ud og vaske mine hvide underbukser med den løse elastik.